

V Českých Budějovicích 14. 7. 2025

Milí přátelé,

zdravím Vás o prázdninách. V té souvislosti se mi vždy vybaví Svěrákova písnička: „Prázdniny u babičky, prázdniny v Čechách (a na Moravě), krásné jak holubičky na horkých střeších. Prázdniny u dědečka, prázdniny na vsi, školní rok ten se přečká, nastanou, nastanou, nastanou, nastanou zas.“ Pocházím z malého městečka v podstatě na venkově, kde jsme vyrůstali v prostředí, které nám skýtalo dost volnosti, možností, představivosti a dobrodružství. Jezdívali k nám sestřenice a bratřenci z našeho hlavního města a léto jsme trávili společně. Ještě nedávno jsme vzpomínali... A ta naše babička u toho také byla, bydlela u nás na „vejminku“. A já jsem zase jezdívala za druhou babičkou do Prahy. Někteří z vás také o prázdninách přivítáte svá vnoučata či už pravnoučata, anebo pojedete vy za nimi, vydáte se na společný výlet...

Tím, že začal červenec, jsme vlastně vstoupili do poloviny Svatého roku. Jaké že je téma Svatého roku? Poutníci naděje. K příležitosti svatých Jáchyma a Anny vyhlásil ještě v únoru papež František pátý Světový den prarodičů a seniorů s tématem „Blaze tomu, kdo neztratil naději“. Slova převzatá z knihy Sirachovcovy vyjadřují blaženost starých lidí a ukazují cestu ke smířenému a pokojnému stáří, kterého nejspíše dosáhnou nadějí vkládanou do Hospodina. A zároveň chce vést naše rodiny a církevní společenství k zamyšlení nad tím, jak se přítomnost prarodičů a seniorů může stát znamením naděje.

Dříve se svátek sv. Jáchyma slavil jindy, a to 16. srpna, až papež Pavel VI. v roce 1969 při reformě nového liturgického kalendáře spojil památku Ježíšových prarodičů ve stejný svátek. „Svatí Jáchym a Anna,“ řekl papež František při modlitbě Anděl Páně 26. července 2013 během své apoštolské cesty do Ria de Janeiro, „jsou součástí dlouhého řetězce, který předával víru a lásku k Bohu v teple rodiny až k Marii, která přijala Božího Syna ve svém lůně a dala ho světu, dala ho nám“. S jejich domovem, dodal papež, je spojena „vzácná hodnota rodiny jako privilegovaného místa pro předávání víry“. *Jaká pěkná chvíle s Vašimi prarodiči se Vám vybaví? Co jste třeba přenesli do vztahu s Vašimi vnoučaty či pravnoučaty?*

Nejedenkrát jsem od lidí pokřtěných v dospělosti slyšela, že chodili jako malí s babičkou do kostela, anebo že jim to babička vyprosila. Zním ale také starosti a obavy některých starých lidí, že jejich drazí v rodině nevěří v Boha... A k tomu se ještě přidává ubývání sil, rostoucí nemohoucnost a závislost na jiných, ale

rovněž velké množství povinností v rodinách a s tím méně času na stárnoucí rodiče a prarodiče. Uvědomuji si též, že ne všichni můžete se svými vnoučaty i pravnoučaty být, anebo vnoučata nemáte, a to vše může pro vás být někdy zdrojem smutku. Bez naděje bychom se mohli dostat do začarovaného kruhu. Myslela jsem nedávno na lidi v podobných situacích, když jsem obhlížela kytky na své zahrádce. To mi jistě dáte za pravdu, že pozorovat přírodu a zvláště to, co vyrostlo pod naší péčí, je zdrojem radosti a světla do našich všedních dnů. Určitě většina z vás jste měli nebo máte zahrádky anebo pěstujete pokojové či balkonové květiny. *Vzpomenete si, že práce na zahradě, procházka v přírodě vám pomohly nalézt pokoj, sílu a třeba i řešení v některé záležitosti? A co pak teprve, když jste to spojili s modlitbou...* Zpozorovala jsem na svých záhoncích, že tam opět rostou kytky, které jsem tam dřív měla, samy se semenily, ale dva až tři roky tam nerostly, až zase letos... Ta semínka tam byla, i když jsem o nich nevěděla, a čekala na vhodnou chvíli. Já jsem jen musela jediné, všimnout si malých rostlinek a nevytrhnout je s plevelem. A tak je to i v našich životech – rozpoznat jiskřičku naděje v našem životě, nezhasit ji a dát jí šanci. To se pojí s trpělivostí, vytrvalostí, s radostí z maličkostí, ze všeho dobrého a s vděčností. Jistě máte stejnou zkušenost, že nejlépe toho člověk dosáhne v Boží blízkosti. A pak můžeme snáz rozsvěcovat naději v životech lidí kolem sebe. Svým příkladem, laskavým úsměvem, radostí, drobnou, třeba každodenní pomocí, vytrvalou modlitbou... Mějme na paměti, že naděje se rodí z lásky a stojí na lásce, jak v bule k Jubilejnímu roku napsal papež František. *Na koho si vzpomenete, že vám přinesl jiskřičku naděje v těžké situaci?*

Svatý otec Lev XIV. ve svém poselství k Světovému dni prarodičů a seniorů píše: „Dobro, které přejeme svým blízkým – manželovi, s nímž jsme strávili většinu života, dětem, vnoučatům, kteří rozjasňují naše dny – nezmizí, když síly slábnou. Naopak, často je to právě jejich láska, která probouzí naše síly a přináší nám naději a útěchu.“ A povzbuzuje starší lidi, aby i ve své křehkosti žili nadějí: „I když je naše tělo slabé, nic nám nemůže zabránit milovat, modlit se, obětovat se a být pro sebe navzájem zářivými znameními naděje.“

„Máme svobodu, kterou nám nemůže vzít žádná těžkost: svobodu milovat a modlit se. Všichni, vždy, můžeme milovat a modlit se,“ píše papež a končí povzbuzením: „Zvláště ve stáří zůstaňme s důvěrou v Pána. Nechme se každý den obnovovat setkáním s ním v modlitbě a při mši svaté. S láskou předávejme víru, kterou jsme po léta žili v rodině i v každodenních setkáních. Vždy chvalme Boha za jeho dobrotu, pěstujme jednotu s našimi blízkými, otevírejte srdce těm, kteří jsou vzdálení, zejména těm, kteří žijí v nouzi. Budeme znamením naděje v každém věku.“

S pozdravem a v myšlenkách i v modlitbě za Vás

Iva Hojková, vedoucí Diecézního centra pro seniory